

[Glønborg]

I Folketinget har man egentlig nogle bedre regler. Vi har frikort til de offentlige trafikmidler, men vil vi køre i vores egne biler, er det for egen regning, og sådan skal det være, når man fastsætter den slags regler.

Men jeg er ikke helt sikker på, at vi altid har det helt så fornuftigt, som vi skulle, for der er aldrig nogen, der spørger, om vi tager et fly eller vi tager toget. Der har været talt meget om privat bilkørsel, men hvem taler egentlig om, hvor meget vi flyver her, og er det egentlig nødvendigt alt sammen? Jeg tror, at alle de flyture, vi tager, er noget af det mest svinende, man kan foretage sig. Man burde måske lave en regel om, at flybilletter skulle vi i det mindste delvis betale selv. Vi kan endvidere vælge mellem taxa og bus ud til lufthavnen. Vi burde måske kun have bussen helt fri og skulle betale lidt af taxaen selv osv.

Hr. Knud Linds dagsordensforslag minder mig allermost om den situation, at man kommer igennem et tomt lokale og konstaterer, at der brænder 20 lamper, og at man så sætter sig ned og giver sig til at lave en beregning på, hvor meget man nu kunne spare, hvis de ikke var i gang, i stedet for simpelt hen at gå hen og slukke lyset og derved bidrage til, at der skete noget, for det er netop lige det, sagen drejer sig om: at få flest mulige i gang.

Hvis ambitionsniveauet er for lavt, er det, det gælder om, at få alle i gang. Så kan vi øge tempoet, når alle er kommet i gang.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg kan jo passende starte med hr. Glønborgs sidste bemærkning om, at det drejer sig om at komme i gang og få gjort noget, og så sige, at jeg i øvrigt synes, at hr. Glønborgs betragtninger om regelsættene er væsentlige, fordi det drejer sig om fra sted til sted at prøve at undersøge, om vi nu gør det mest hensigtsmæssige og gør det rigtige set med de overordnede målsætninger, vi har. Eksemplet med, at man var nærmest tåbelig, for nu ikke at bruge et stærkere udtryk, hvis man kørte kollektivt frem for at køre i egen bil, er jo sigende.

Jeg er i øvrigt også enig med hr. Glønborg i – det skal jeg udbygge lidt senere – at der er brug for både agitatorer og politikere, og det kan godt forenes. Men vi skal være klar over, som hr. Glønborg sagde, at begge roller ikke kan udføres på samme tid – jeg vil næsten også sige på

samme sted. Herinde i Folketinget er det altså et andet sæt roller, end hvis vi er agitatorer ude i samfundet, og det tror jeg er vigtigt at vi gør os klart.

For lige at få dagsordenssagen klarlagt med det samme vil jeg sige, at hr. Knud Linds dagsorden har hr. Glønborg faktisk udmærket beskrevet. Jeg kan tilføje, at det vel også drejer sig om, hvilke videnskabsfolk vi tager som grundlag for vores handlinger, og dér er hr. Knud Linds og mit udgangspunkt som sædvanlig forskellige; og det kan heller ikke undre mig.

Efterhånden bliver det jo helt utrygt, hvis man lejlighedsvis skulle være enig med hr. Knud Lind i et eller andet. Jeg indrømmer til formandsstolen, at det dagsordensforslag, regeringspartierne har tilsluttet sig, er lidt langt, men alligevel kan regeringen godt tilslutte sig det, selv om det altså har fået en lidt voldsom udformning.

Til fru Margrete Auken og hr. Jes Lunde, som jeg godt vil have lov til at tage i sammenhæng, også hvad angår dagsordenen, vil jeg sige, at den er et meget godt udgangspunkt for at diskutere, hvad det egentlig er, vi vil. Hr. Jes Lunde sagde: Hvor lang tid vil I gerne have? Men, hr. Jes Lunde, hvis man læser SF's dagsorden, så står der »fremlægge en samlet plan for, hvordan Danmark kan leve op til de hurtige og betydelige nedskæringer i udslippet af drivhusgasser, der . . . skal til for at afværge en klimakatastrofe«. Ikke bare skal vi gøre det, når det drejer sig om Danmark, vi skal minsdten også fortælle, hvad vi vil gøre internationalt, og vi skal selvfølgelig også have det nordiske med – det kan jeg vende tilbage til – og vi skal have FN med.

Hvordan i alverden kan man forestille sig, at vi skal lave et seriøst arbejde på et halvt år? Det lader sig ikke gøre. Det her er en 10-års-plan. Hvis det overhovedet skal have nogen seriøsitet – og det skal jeg vende tilbage til – så er det jo ikke bare et spørgsmål om at opsætte målsætningerne. Dem har IPCC, dem kunne vi så tage, men hvordan i alverden får vi dem udført i et samfund, og hvilke samfundsmæssige, sociale og kulturelle ændringer vil det medføre? Det er jo uanstændigt bare at komme med forslag uden at tage stilling til, hvilke sociale og kulturelle konsekvenser det vil have. Jeg skal gå ind på hr. Jes Lundes meget interessante betragtninger og komme nærmere ind på dette lidt senere.